

Έλενα Φερρόντε
Η παραλία
τη νύχτα

εικονογράφηση
Μάρα Τσέρρι

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η Μάτη είναι ένα κοριτσάκι πέντε χρονών που μιλάει πολύ, ιδίως μαζί μου. Εγώ είμαι η κούκλα της. Μόλις τώρα ήρθε ο μπαμπάς της. Έρχεται κάθε Σαββατοκύριακο στην παραλία και σήμερα της έφερε δώρο ένα ασπρόμαυρο γατάκι.

Μέχρι πριν από πέντε λεπτά, η Μάτη έπαιζε μαζί μου, μόνο που τώρα παίζει με το γατάκι της, που το βάφτισε Μινού. Εγώ κάθομαι μόνη στην άμμο, στην παραλία, και δεν ξέρω τι να κάνω.

Η Μάτη έχει έναν αδερφό. Τώρα κάθεται και σκάβει μια λακκούβα. Δεν του αρέσω καθόλου. Με σιχαίνεται περισσότερο κι από μύξα και μου πετάει όλη την άμμο που βγάζει.

Κάνει πολλή ζέστη.

Σκέφτομαι το τελευταίο παιχνίδι που παίξαμε με τη Μάτη.

Με είχε βάλει να πηδάω, να τρέχω και να τρομάζω, να μιλάω και να φωνάζω, να γελάω και μετά να κλαίω. Όταν παίζουμε, εγώ πιάνω την κουβέντα κι όλα τα πράγματα γύρω μας μου απαντάνε. Εδώ, όμως, έτσι μόνη που είμαι και μισοθαμμένη στην άμμο, βαριέμαι. Βλέπω ένα Σκαθάρι να περνάει μπροστά μου. Το μόνο που θέλει είναι να σκάψει ένα μονοπάτι κι ούτε ένα γεια δε μου λέει.

Η μητέρα των παιδιών έφυγε από την παραλία πριν από μία ώρα. Έπρεπε να επιστρέψει στο σπίτι. Ο πατέρας, φορτωμένος με τσάντες, ετοιμάζεται κι εκείνος να φύγει. «Μάτη, έλα, μην αργείς». Η Μάτη, ο αδερφός της και το γατάκι της φεύγουν, απομακρύνονται από την ομπρέλα. Κι εγώ; Εγώ δεν τους βλέπω πια. «Μάτη» φωνάζω. Μόνο που η Μάτη δε μ' ακούει. Μιλάει με τη γάτα της τη Μινού και ακούει μόνο εκείνη, που της απαντάει.

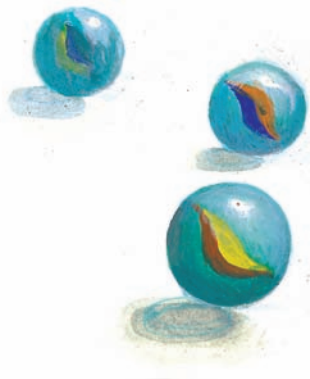

Ο ήλιος έχει βασιλέψει, το φως είναι ροζ. Έρχεται ένας Ναυαγοσώστης. Δε μου αρέσουν καθόλου τα μάτια του. Κλείνει μία μία τις ομπρέλες κι ύστερα τις ξαπλώστρες. Πάνω από το στόμα του βλέπω το μουστάκι του να κουνιέται σαν ουρά σαύρας. Και τότε καταλαβαίνω ποιος είναι. Είναι ο Κακός Ναυαγοσώστης του Δειλινού. Η Μάτη μιλάει πάντα με φόβο γι' αυτόν. Ο Κακός Ναυαγοσώστης του Δειλινού έρχεται στην παραλία όταν πέφτει το σκοτάδι και κλέβει τα παιχνίδια των κοριτσιών.

Είναι πανύψηλος. Πηγαίνει να φωνάξει τον φίλο του, τον Πελώριο Τσουγκράνα, που είναι ακόμα πιο ψηλός από εκείνον, και μαζί αρχίζουν να χτενίζουν την άμμο. Ο Κακός Ναυαγοσώστης του Δειλινού τραγουδάει ένα τραγούδι που λέει:

Άνοιξε μεγάλο στόμα
Φάε άμμο, μαύρο χώμα
Και τη λάσπη όλη πιες
Μονορούφι, θες δε θες
Όποιος κάνει ν' ακουστεί
Μες στη φάκα θα πιαστεί
Τι ωραία ησυχία
Τέγμα πια η φασαρία.

Ο Πελώριος Τσουγκράνας έχει κάτι τρομακτικά σιδερένια δόντια, που απ' το πολύ σκάλισε σκάλισε γυαλίζουν. Δαγκώνει ορμητικά την άμμο και προχωράει. Φοβάμαι, θα με πονέσει, θα με σπάσει. Να τος, ήρθε. Τα σιδερένια του δόντια με αρπάζουν μαζί με πέτρες, κοχύλια και κουκούτσια από δαμάσκηνα και ροδάκινα.

Νιώθω κάπως ζουλιγμένη, αλλά ευτυχώς είμαι ακόμα ολόκληρη. Ο Κακός Ναυαγοσώστης συνεχίζει να τραγουδά με την τρομακτική του φωνή:

Κλείσε τη μύτη
Κάτσε στο καθοίκι
Άδειασε τα σωθικά σου
Φρόνιμη, στ' αυγά σου.

Ό,τι μαξεύει το αφήνει σε μια στοίβα από κλαδάκια, άμμο, χαρτομάντιλα, σακούλες και πλαστικά μπουκάλια.

Εμένα με έριξε κοντά σε έναν πλαστικό Ιππόκαμπο, ένα μεταλλικό Καπάκι, ένα Στιλό και το Σκαθάρι που πριν από λίγη ώρα έσκαβε την άμμο και τώρα είναι ανάσκελα και κουνάει πέρα δώθε τα πόδια του.

Το φως δεν είναι πια ροζ, έχει γίνει μοβ. Η άμμος γίνεται σιγά σιγά όλο και πιο κρύα.

Είμαι πολύ στεναχωρημένη και θυμωμένη.

Δε μ' αρέσει καθόλου αυτή η γάτα η Μινού, τη μισώ. Κι έχει εντελώς απαίσιο όνομα. Ελπίζω να της έρθει διάρροια, εμετός και να βρομάει τόσο πολύ, που η Μάτη να τη σιχαθεί και να τη διώξει. Τέτοια ώρα κανονικά θα είχα κάνει ήδη μπάνιο με τη Μάτη, θα καθόμουν στο βραδινό τραπέζι μαζί με όλη την οικογένεια και θα έτρωγα το φαγητό μου από το κουτάλι της, μια μπουκιά η Μάτη, μια εγώ.

Μόνο που εγώ είμαι εδώ, ανάσκελα σαν το Σκαθάρι, και είμαι αναγκασμένη να ακούω το τραγούδι του Κακού Ναυαγοσώστη του Δειλινού.

Σκοτεινιάζει. Στον ουρανό δεν υπάρχουν αστέρια, ούτε καν φεγγάρι. Ο ήχος της θάλασσας έχει δυναμώσει. Έχει υγρασία, θα αρπάξω κάνα κρουλόγημα. Η Μάτη μού λέει πάντα: «Αν κρουλογήσεις, θα κάνεις πυρετό». Μου το λέει όπως ακριβώς το λέει και σ' εκείνη η μαμά της. Γιατί η Μάτη κι εγώ είμαστε μαμά και κόρη.

Γι' αυτό αποκλείεται να με έχει ξεχάσει. Μόλις καταλάβει ότι έχω μείνει εδώ στην παραλία, θα 'ρθει σίγουρα να με πάρει. Ή μπορεί απλώς να μου παίζει κάποιο παιχνίδι για να με τρομάξει.

Ο Κακός Ναυαγοσώστης είναι πολύ εκνευρισμένος. Γονατίζει πλάι μου και λέει στον Πελώριο Τσουγκράνα:

«Δε βρήκαμε ούτε ένα χρυσό βραχιολάκι, ούτε ένα κολιέ με πολύτιμες πέτρες. Το μόνο που έχουμε είναι αυτή την άσχημη κούκλα».

«Δεν είμαι άσχημη» στριγκλίζω.

Ο Κακός Ναυαγοσώστης με κοιτάζει με το απαίσιο βλέμμα του. Πιάνει τις ουρές σαύρας που έχει για μουστάκι. Ύστερα απλώνει τα χοντρά, βρόμικα χέρια του, με αρπάζει, προσπαθεί να μου ανοίξει το στόμα και με ταρακουνάει.

«Έχει ακόμα λέξεις μέσα της» λέει στον Πελώριο Τσουγκράνα. Κι ύστερα με ρωτάει: «Πόσες λέξεις σου έχει μάθει η μαμάκα σου, ε;».

Εγώ κρύβω βαθιά στον λαιμό μου όλες τις λέξεις που μου έχει μάθει η Μάτη, αυτές τις λέξεις που μας χρειάζονται για να παίζουμε, και μένω σιωπηλή.

«Για να δούμε. Στο παζάρι με τις κούκλες πληρώνουν ακριβά τις λέξεις των παιχνιδιών».

Ο Πελώριος Τσουγκράνας μοιάζει να συμφωνεί και απλώνει ακόμα περισσότερο τα δόντια σαν να θέλει να μου ανοίξει το στήθος. Όμως ο Κακός Ναυαγοσώστης του Δειλινού τού κάνει νόημα να σταματήσει.

Βγάζει έναν ήχο με τη γλώσσα του και ανάμεσα στα χείλη του εμφανίζεται ένα Αγκίστρι, μικρό σαν σταγόνα βροχής.

Το Αγκίστρι, που κρέμεται από μια αηδιαστική κλωστή σάλιου, κατεβαίνει ώσπου χώνεται στο στόμα μου.

Μαζεύω βιαστικά όλες τις λέξεις που μου έμαθε η Μάτη και τις κρύβω στο στήθος μου. Το μόνο που έμεινε πίσω είναι το Όνομα που μου έχει δώσει.

Το Όνομα έχει κατατρομάξει, φωνάζει τον ίδιο του τον εαυτό:

«Τσελίνα!».

Το Αγκίστρι το ακούει και τσακ, το γραπώνει και μου το τραβάει κι εγώ πονάω πολύ.

Βλέπω την Τσελίνα –το όνομά μου, το Όνομα που μου έδωσε η Μάτη μου– να κρέμεται από το σάλιο του Κακού Ναυαγοσώστη και μετά να χάνεται ανάμεσα στις ουρές της σαύρας, μέσα στο μεγάλο του στόμα.

Εκείνος όμως είναι πολύ απογοητευμένος. Το Όνομά μου δεν του φτάνει, με ταρακουνάει δυνατά.

«Μόνο Τσελίνα;» ρωτάει. «Αυτό είναι όλο κι όλο;»

Ο Κακός Ναυαγοσώστης με πετάει οργισμένος στους θάμνους. Καταλήγω ένα βήμα μακριά από τον πλαστικό Ιππόκαμπο, το Στιλό, το Σκαθάρι. Τον ακούω να ρωτάει τον Πελώριο Τσουγκράνα:

«Πόσα ευρώ θα μας δώσουν για το όνομα μιας κούκλας; Δύο; Τρία;».

